

השבת של רבי נחמן מברסלב

חגיגה עמומה

חלין

אלה

תולדות יעקב

יוסף ... (בראשית לו, ב')

ואוכל

ושותה עמהם

ולפעמים מטייל ומשחק עמהם,

וכל כוונתו כדי לקרנם על ידי זה לה' יתברך. וכמוכן בדבריו ז"ל בכמה מקומות כמה וכמה הצדיק מוריד את עצמו אל העולם שכל זה נחשב אצלו מעשה נערות, אבל כוונתו רצויה לה' יתברך לבד בשביל לקרב הרחוקים מאד לה' יתברך שאי אפשר לקרנם כי אם על ידי זה. וזהו בחינת: והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה וכו' (הלכות השכמת הבוקר ד' - אות טז).

עניין מחלקת בית שמאי ובית הלל בעניין התקרבות הנפשות הרחוקות מאד מאד שאין ראוי מן הדין לקרבן, שבת שמאי אומרים: 'פוחת והולך' להעלים האור מהן שלא יתקרב. ובית הלל אומרים: 'מוסיף והולך', כי צריכין לעשות כלים וצמצומים כאלה באפן שיוכלו להאיר גם בהם אורו יתברך כדי שיתקרבו גם הם. הנה עניין מחלקת זאת, זהו בחינת כלל המחלקת שבכל דור על הצדיקים השלמים העוסקים לקרב נפשות הרחוקים לה' יתברך, שרבים מאד קמים עליהם וגם רבים מגדולי הצדיקים חולקים עליהם מחמת שמדת הדין מתלבש בהם. ועל ידי זה נכנס בלבם טינא עד שנדמה להם כאלו אינו מתנהג כראוי וחולקים עליו כאשר כבר היה לעולמים ברב הדורות. ובפרט בימינו בעקבות משיחא שנתרבה הקטגוריא בין התלמידי חכמים מאד, וביותר על רבנו הגדול והנורא זכר צדיק וקדוש לברכה, על אשר מסר נפשו מנגד ועסק כל ימיו לרחם על ישראל, על כל הרחוקים, לקרנם לה' יתברך.

ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת ... (בראשית ט, ט')

... כי יעקב ויוסף כחדא חשיבי, ויעקב הוא בבחינת משפט, וכמו שכתוב: "משפט וצדקה ביעקב אתה עשית". ועל ידי זה זכה יוסף לעמד בנסיון גדול ולא פגם בברית, כי עיקר כבישת היצר זוכין על ידי משפט, על ידי ששופטין ודנין את עצמו בעצמו שבודאי אינו בדין לחטא נגדו יתברך הגומל לו כל הטובות ועתיד להפרע ממנו על הכל, כמו שאמר יוסף אז: "ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת וחטאתי לאלקים", ועל ידי זה כבש את יצרו ומנע את עצמו מן העברה, כי זה עיקר המשפט שהאדם צריך לשפוט את עצמו, דהיינו שישפוט את עצמו תמיד איך ראוי לו להתנהג בכל יום ויום, ובפרט כשכא לידי איזה נסיון ומשקל שהיצר מסיתו לאיזה תאוה או מידה רעה שאז עיקר המשפט שצריך לשפוט את עצמו אם כך ראוי לו לעשות.

וזהו בחינת מחלקת של השבטים על יוסף הצדיק, כי יוסף הוא בחינת הצדיק שעוסק לקרב נפשות לה' יתברך על ידי שמוסיף והולך האור בכל יום, כי עושה בכל פעם צמצומים וכלים נפלאים באפן שיוכלו להתקרב כל מי שירצה בעולם. ועל שם זה נקרא יוסף, בחינת מוסיף והולך. והשבטים אף על פי שכלם קדושים, כי היו כלם צדיקים גדולים, חלקו עליו בשביל זה. וזהו בחינת (בראשית לו, א): וישב יעקב בארץ מגורי אביו. ודרשו רבותינו ז"ל (בראשית רבה פ"ד, ד) שהיה מגייר גרים (כמובא בדבריו ז"ל חלק א בסימן רחח). וזה (שם לו, ב): "אלה תלדות יעקב יוסף", היינו שיוסף הלך בדרך אביו יעקב והיה עוסק גם כן לגייר גרים ולקרב הנפשות הרחוקות, כי כל מה שארע ליעקב ארע ליוסף, שזהו פרוש "אלה תולדות יעקב יוסף" כמו שפרש רש"י שם שכל מה שקבל משם ועבר מסר לו. וכל מה שארע ליעקב ארע ליוסף וכו'. וכל זה נסמך לפסוק 'מגורי אביו', שהוא מה שהיה יעקב מגיר גרים. ותכף נסמך 'אלה תולדות יעקב יוסף', שפרשו שמסר לו כל חכמתו. וכמו שיעקב גייר גרים על ידי עצם חכמתו שהיה יודע לעשות צמצומים כאלה עד שיוכל לרפאות החולים ביותר, כמו כן היה יוסף הצדיק עוסק בזה תמיד, כי יעקב מסר לו כל חכמתו. כי עיקר החכמה הוא להכניס השגות אלקות בעולם להודיע לבני האדם גבורותיו וכו'.

ועיקר הנסיון והמשקל הוא בתאוות ניאוף, שהוא רע הכולל, ושם עיקר המשפט שצריך האדם להתירא מאד ממשפטו ודינו יתברך ולשפוט את עצמו בעצמו ולברח מן העברה, כמו שאמרנו: הוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עברה כנגד הפסדה. וכמו שכתוב: "חשבתי דרכי ואשיבה רגלי וכו'". וכמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל, שצריך שיהיה להאדם ישוב הדעת שיישב את עצמו היטב מה תכלית מכל התאוות וכו', שכל זה הוא בחינת משפט הנ"ל שעיקרו הוא בתאוה הנ"ל. ויוסף זכה לבחינת משפט בשלמות, שעל ידי זה עמד בנסיון וכנ"ל (הלכות הראה ד' - אות כ).

וזהו בחינת: יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה את אחיו בצאן, רועה צאן זה בחינת מנהיג הדור שנקרא בכל מקום בשם רועה צאן. וזהו: בן שבע עשרה שנה היה וכו', שבע עשרה בגימטריא "טוב" כמובא, היינו שיוסף היה טוב לכל והיה כלו טוב ועל ידי זה היה יכול לקרב הכל, כי מצא בהגרוע שבגרועים נקודות טובות ועל ידי זה קרנם לה' יתברך. וזהו: והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה וכו', שהם בני השפחות שהם בחינת משפחות הירודות שבישראל שהיה מוריד את עצמו אליהם ביותר כדי לקרנם. ועל שם זה נקראים הרחוקים 'בני בלהה ובני זלפה', זה רמז שנאחו בהם ביותר הבעל דבר וחילותיו שזהו בחינת בני בלהה, בחינת (יחזקאל כו, כא): בלהות אתנן וכו', ופירש רש"י: שדים. היינו חילות היצר הרע שהם שדים וקליפות שהם מבלבלים ומרעישים את האדם. וזה בחינת בני זלפה, בחינת (תהלים קיט, ג): זלעפה אחזתני מרשעים, כי חילות היצר הרע הם בחינת בלהות וזלעפות, וכל הנמשכים אחריהם נקראים בני בלהה ובני זלפה. והצדיק הגדול, בחינת יוסף, עוסק עמהם ומוריד את עצמו אליהם כדי לקרנם לה' יתברך. וזהו: והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה וכו'. ופרש רש"י: שהיה עושה מעשה נערות וכו'. כי הצדיק האמת בעצם חכמתו מוריד את עצמו אליהם כל כך עד שנדמה כאילו עושה מעשה נערות, כי מדבר עמהם שיחת

שיחות

(מר' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)
ברוך ה', אני מרגיש ריח של ברסלב, צריכים לקבל אבנים. אני הייתי שם, אני קבלתי אבנים, כן. אני לא רק אומר, אני קבלתי כל הבזיונות וכל הצרות, וחוף מזה שלא היה לי לחם, היה לי עוד צרות... אינני יודע איך אני חי בעולם, באיזה מקום, איפה הוא. בכל לילה נראה לי שזה הלילה האחרונה, כל לילה שעוברת אינני יודע איך אני קם, איך יש לי כח חיים. השם יתברך מחדש אותי, נותן לי נשמה חדשה, לב חדש! כל העולם היו רחוקים מברסלב, לא רצו, היו אומרים: "ילקוטי מוהר"ן - לא!"
איי איי, יש כבר ילקוטי מוהר"ן בעולם...
משיח, משיח יגיד לנו מה זה הילקוטי מוהר"ן. רבנו הקדוש אמר: "משיח יגיד פרוש על הילקוטי מוהר"ן". אף צדיק לא אמר שמשח יגיד פרוש על ספרו, רק רבנו הקדוש! כל דבור הוא פרוש לנו לכל הצרות שיש לנו. לעזר, להושיע, להציל, לרפאות, להחיות. אם צריכים להחיות מת - יכולים להחיות מתים, "ברוך אתה השם המחזיר נשמות לפגרים מתים". הוא הכין כבר הכל!
אוי, רק לשמע דבור אחד יוצא מן הלב של רבי ישראל קרדונר...

כִּי־תִי שִׁקְפוּ כַחֲיוֹת
הַיַּבֵּשׁוֹת בַּיַּם אֵילֹת שֶׁאֵינָם ...

כָּל מַה שֶּׁמִּתְגַּדֵּל וּמִתְפָּאֵר שֵׁם הַצְּדִיק יוֹתֵר מִתְגַּדֵּל וּמִתְפָּאֵר שֵׁם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּיוֹתֵר. (קל"ב ב', סו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מברסלב לזכות לכל הישועות

רבי ישראל הוא התפלל ביחידות בבית ונעשה התעוררות כזה... וכמה נפשות בישראל הם שמעו התעוררות כזה, דבורים כאלה, אור כזה, אז נתחדשו לגמרי!
התחדשות? נעשה עוד משגעים. היו אומרים על ברסלב שהם משגעים. נו, יש כבר משגעים חדשים. מי ששמע רק דבור אחד של רבי ישראל מספר תהלים, מספר 'לקוטי תפלות', נעשה אדם חדש, לא אותו אדם שהיה מקדם. דבור אחד מספר 'לקוטי תפלות', מספר תהלים, מה שזה... רק לומר הגנון של 'אשת-חיל', התעוררות כזה... נעשה חדש!

"אשת-חיל מי ימצא"...
"טעמה כי טוב סחרה..." איי יי, יכולים לגווע, איזה סחורה יש לנו.
"לא יכבה בלילה נרה..." לא יכבה אפילו בלילה נרה.
"כפה פתחה לעני..." אתה עני? כפה פתחה לעני, היא נותן הכל. ויש עוד - "ידיה שלחה לאביון", עני ואביון זה תכלית השפלות - עני ואביון, והיא לא עוזב אף עני ואביון.
"לא תירא לביתה משלג..." אין פחד! שלג! לא תירא לביתה, מדוע? "כי כלה ביתה", זה כל ביתה, "לבוש שנים".
מה זה שנים? שנים! אם עוד לא זכיתי - אז עוד פעם, שנים.
"כי כל ביתה לבוש שנים" - אז אין פחד. שנים, אל תקרא 'שנים' אלא 'שניים'. שניים זה בלי סוף!
"עז והדר לבושה, ותשחק ליום אחרון..." עז והדר - כל המעלות. "עז" הוא חזק, "והדר" הוא יפה. יש תורה שהיא חזק אבל לא יפה, ויש תורה שהיא יפה מאד אבל לא חזק. אבל אנחנו יש לנו "עז והדר" - גם חזק וגם יפה!
"לבושה" זה הלבוש, הלבוש הרוחני של הנשמה, של הלב.
"ותשחק ליום אחרון..." הו, הו, הו, "ותשחק" שהיא הולכת למקום קדוש, למקום פלא כזה... אוי, כל פסוק - זה עז והדר!
"פיה פתחה בחכמה", על-ידי שהמוכית, האשת-חיל, פותח את הפה, על-ידי זה נתגלה חכמה, "ותורת חסד על לשונה", תורת חסד - ללמד לאחרים. יש חסד וחסד וחסד, אבל "את עלית על כלנה", האשת-חיל.
יש חסד, ויש אמת, אמת, אמת, ואמת, וזה אמת עולה על הכל!
"פיה פתחה..." הדבור לא יכול להפרד, עוד פעם ועוד פעם, "פיה פתחה בחכמה" כשהיא רק פותחת את הפה - תכף נתגלה חכמה כזה, נחל נובע מקור חכמה!
נו, ומה זה חכמה?
"ותורת חסד על לשונה", לעזר לנו, חסד. לעזר לנו.
"פיה פתחה בחכמה", אז כל העיר, כבר כלם, כל המתנגדים נפלו ונתביישו, רק לשמע הקול של רבי ישראל קרונר.
"פיה פתחה בחכמה, ותורת חסד על לשונה", המתנגדים הם לא יודעים מה זה, איפה הפה! ה'לקוטי מוהר"ן' ה'ספורי מעשיות', אוי אשרינו! מה, מדוע אתה בעצבות? יש לנו תורה כזה...
"לחם עצלות - לא תאכל", רק להיות בשמחה.
איי איי איי, איזה אשת-חיל...

וחסדים שהשם יתברך עושה, ועל ידי ההלל וההודאה לשמו הגדול, מכירים בגדלותו. ועל ידי זה זוכה לתפלה אמתית וללמוד לשמה, ללא שקר, שלא לשם כבוד, ממון וכיוצא באלה, רק לשם שמים באמת, וזוכה להתקרב לרב אמת. גם זוכה לשדוכים אמתיים בגשמיות וברוחניות, וזוכה לשלמות הדבור, היינו, לדבר רק דבורי קדשה ואמת, ונצול מדבורי שקר ודברים בטלים וכז'. ואזי זוכה להמשיך קדשת השבת ושמחתה לששת ימי המעשה, כמבאר באות "אמת ואמונה" סעיף מ'.

ועל ידי זה נתגלה אחדותו הפשוט יתברך. היינו שזוכה להרגיש ולהאמין שכל השנויים העוברים על כל אדם, הכל נעשה בהשגחתו הפרטית יתברך, המכנה "אחד הפשוט יתברך". לכל התקונים המבארים בסעיף זה, זוכים על ידי קיום מצות הדלקת נר חנכה באמונה פשוטה כראוי, וביראה ואהבה ראויים. גם על ידי ההודאה וההלל להשם יתברך על הנסים ועל הנפלאות שעשה לאבותינו בימי חנכה, שהושיעם משונאים, ועל ידי ההכרה בנסים והחסדים שהשם יתברך עושה עם כל אדם בפרטיות בכל יום. אשרי האיש שזוכה לקיים מצות הדלקת נר חנכה ומצות הלל והודאה באמונה פשוטה ותמימה, בדחילו ורחימו כראוי, וזוכה לתקונים אלו, היינו למדות הטובות המבארות בסעיף זה. (עצות המבוארות - מועדי ה' חנוכה, אות ג')

● ... וזכנו לקיים מצות הדלקת נר חנכה כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה, ולקיים כל המצות של חנכה בשמחה גדולה, להודות לך ולברכך ולומר הלל שלם בשמחה וחדוה רבה ובהתעוררות גדול בקדשה ובטהרה גדולה. כי ברחמיך הרבים קבעת לנו שמות ימי חנכה, להודות ולהלל לשמך הגדול שהם שעשוע עולם הבא. זכנו ברחמיך הרבים לקיים מצותיך באמת, עד שזוכה להמשיך עלינו באמת שעשוע עולם הבא תמיד, שהוא הודאה לשמך הגדול והקדוש, ובפרט בימי החנכה הקדושים שהם ימי הודאה, עד שזוכה להתקרב אליך באמת, ולדעת ולהכיר אותך ולהודות לך ולברכך סלה באמת לעולם כי טוב, כמו שכתוב, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, ונוכה להמשיך הקדשה של שבת לשבת ימי החול, עד שזוכה להיות בשמחה תמיד כרצונך הטוב באמת. (לקוטי תפילות ב' - מתוך תפילה ג')

סיפור

שוטה. כי למשל, שר גדול שלח פקיד לעיר אחד מהעירות שלו למקום רחוק, והפקיד הני"ל לקח לעצמו שם כל הכבוד, כי הערלים לא ידעו שהוא עבד השר, וסברו שהוא בעצמו השר, וכשהיו צריכים אליו היו נופלים לפני רגליו, ונותנים לו כל הכבוד, והיו קוראים אותו עם כל הכנויים של כבוד השייכים להשר. פעם אחד בא השר בעצמו לשם, ובא הפקיד לפניו, ושאל לו על עסקי המדינה ומדוע אלו הערלים אינם עובדים. וקרא לשוטר אחד, ושאל אותו השר על עסק העיר, והערל השוטר לא הכיר את השר, רק את הפקיד. ותכף נפל לרגלי הפקיד, וחלק לו כל הכבוד השייך להשר, והשיב לו על עסק שאלתו. אזי נתהפכו פני הפקיד כשולי קדרה, ונתביש מאד, כי אין בזיון גדול מזה, שבעיני השר נותנים לו כבוד הזה.

כמו כן עיקר הכבוד הוא רק מהדבור, כי איבר מהאדם, כגון יד, אינה יכולה לחלק לו כבוד, כי גם אינו נכר בהיד בעצמה תבנית האדם, וכן אפילו פני האדם אינו מיוחד לאדם בעצמו, כי נמצא גם חיה שיש לה פני אדם, כגון קוף, ואין זה גדר האדם, ועל כן אינו מקבל כבוד כי אם מהדבור, שבה מבדל האדם ממי. ועל כן, מאחר שעיקר הכבוד הוא בהדבור, והדבור הוא היכל המלך, כי "היכל" גימטריא "אדני", בחינת הדבור, כמו שכתוב (תהלים נא): 'הי שפתי תפתח (יעיני תיקון יח); אם כן רוצה לקבל כבוד בהיכל המלך, ואין בזיון גדול מזה, כידוע בחוש, שבוודאי יתבייש העבד מאד כשיחלקו לו כבוד גדול לפני המלך, כנזכר לעיל במשל הני"ל: (לקוטי מוהר"ן א' - סימן קצד)

שבת שלום

אחינו בית ישראל, העלון שלכם מפיץ את אור רבינו בכל העולם תרמו נא, בעין יפה! בכל סניפי הדואר: חשבון מס' 7-2255-89

מערכת: 054-8484486 / 054-8429006 / ת.ד. 27100 ירושלים 91270
הורדת-הדפסת עלונים (ארכיון): www.nanach.org/parsha
הרשמה לקבל עלון בדוא"ל: Shabat.Breslev@gmail.com
שידוכי מצוה: 02-5824048 (00:15-13:00)

עצות ותפילות

ימי חנכה הם ימי הלל והודאה להשם יתברך. היינו שבימים אלו ראוי להתבונן בנסים ובנפלאות שעשה השם יתברך עם אבותנו בימים ההם והצילם משונאים. ועל נסים אלו יש להודות ולהלל, ולהאמין שהשם יתברך עושה נסים ונפלאות לישראל בכל דור ודור ומצילנו משונאינו תמיד, כמבאר בדברי חכמינו זכרונם לברכה (בהגדה של פסח): "בכל דור ודור עומדים עלינו לכולתנו והקדוש-ברוך-הוא מצילנו מידים". וכן צריך כל אדם לדעת שהשם יתברך עושה עמו בכל יום ויום נסים ונפלאות, הן בבריאות הן בפרנסה. כמבאר בשמנה עשרה: "על נסיד שבכל יום עמו ועל נפלאותיך וכזו", ובפרט ברוחניות, שהשם יתברך מסיע להתחזק באמונה וביראת השם וקיום התורה.

אבל מחמת חסרון בשלמות האמונה, אינו מרגיש ואינו רואה את הנסים והנפלאות שהשם יתברך עושה עם כל אדם בפרטיות. על כן צריך כל אדם להתחזק באמונה כראוי, ולהתבונן באמת בנסים ובחסדים שהשם יתברך עושה עמו בכל יום ויום, ובעבור זאת להודות לו ולהלל. וזה עיקר תענוג עולם הבא. היינו שכמו שעיקר תענוג עולם הבא הוא להכיר בגדלות השם יתברך, כן על ידי האמונה בהשגחה פרטית, ועל ידי הכרה בנסים